

Henki &

elämä

Jyväskylän seurakunnan lehti 23.10.2015 • numero 16

Sukkasillaan Huhtasuolla

Ja sama
suomeksi,
kiitos

► sivu 5

Riemua
kuoleman
äärellä

► sivu 6–7

Kärsimys on
myötätunnon
ytimessä

► sivu 8–9

Miten syylästäisin tänään itseäni?

Legendaarisessa Finansi-pelissä kaikki ovat alussa samalla viivalla. Muutaman heittokierroksen jälkeen raha alkaa virrata rahan luo. Vaikka lähes kaikkien pelaajien varallisuus lisääntyy hieman, konkurssi kolkuttaa arvaamatta ensimmäisen olkapäälle. Todellisuus on kuitenkin peliä ihmeellisempää: joillakin on jo syntyessään ympärillä rakkautta ja omaisuutta, mutta toisilla kelvottomat vanhemmat ja aineellista puutetta. Pitääkö minun syylästyä, että minua on rakastettu?

Haluamme lapsistamme menestyviä aikuisia. Siksi lapset laitetaan kehittäviin harrastuksiin ja hyviin kouluihin. Näin he saavat arvostetun työpaikan, mukavan asunnon, upean puolison ja kauniita lapsia. Kaiken ohessa pitäisi hankkia kesämökki, purjevene, moottoripyörä, ja lisäksi matkustella eksotisissa maissa. Pitääkö minun syylästyä, jos matkustan etelän lämpöön?

Hyvinvointivaltio on paikka, jossa on hyvä olla. Sen tehtävä on suorastaan huolehtia, että sen asukkaat voivat hyvin. Siksi hyvinvointivaltion johtajia eivät kiinnosta naapurihyvinvointivaltion ongelmat tai hyvinvointimaanosan muiden valtioiden asukkaiden elämän laatu. Pitääkö minun syylästyä, jos en jaksa joka ilta miettiä kreikkalaisten häntää?

Kannattavuusloikalla varmistetaan, että tulevaisuudessa-kin lapset pääsevät kerhoihin, kouluun ja valmistuvat diplomi-insinööreiksi. Loikan jälkeen voin olla pää pystyssä omakotitalon omistaja, ammattiliiton jäsen ja hyvinvointivaltion osa. Samalla voin huutaa talvella pohjoistuuleen, että kyllä kannattaa – siis elää täällä Suomessa. Pitääkö minun syylästyä, kun loikkaan muiden mukana, ja vien jonkin toisen maan asukkaan suusta ruuan?

Vai pitäisikö loikata pelistä kokonaan pois? Laulelisiin Ismo Alangan 80-luvulla luotsaaman Sielun veljien sanoin: Apua! Apua! Elintaso laskee. Antaisin pois kertyneet talot, ja nauraisin hervottomana, kun osakkeet menettäisivät arvonsa. Sujauttaisin kuitenkin varuiltu takaskuuni Tämä korrti suojaa sinut vankikalta -kortin. Pitääkö minun syylästyä, jos loikkaan pelistä pois?

Petri Kananen
tiedottaja
Jyväskylän seurakunta

Tänään rukoilen

Minun iltarukoukseni

Rakas Jeesus siunaa meitä, anna meille enkeleitä, siivillänsä meitä peitä älä meitä koskaan heitä.

poika 10 v

Kuolleiden päivä on ilon juhla

Pyhäinpäivää eli vainajien muistopäivää vietetään monissa maissa loka–marraskuun vaihteessa. Meksikossa kuolleiden päivä on riehakas ja karnevalistinen juhla, johon valmistaudutaan pitkin vuotta.

SIRPA KOIVISTO teksti
ISTOCK-KUVATOIMISTO,
SIRPA KOIVISTO kuvat

Joka syksy marraskuun lähestyessä Evelyn Gil Villa valmistaa kuolleiden leipää. Se on hiivalla kohotettu makea leivonnainen, jonka tuttu maku muistuttaa meksikolaisista juurista sekä vuoden tärkeimmästä juhlasta, kuolleiden päivästä.

– Aloin tehdä leipää kymmenen vuotta sitten helpottaakseni koti-ikävää. Olin edellisenä syksynä muuttanut Jyväskylään suomalaisen mieheni kanssa.

Pan de Muerto, kuolleiden leipä, on tärkeä osa meksikolaista pyhäinpäivän viettoa.

Kuolleiden päivä on vainajien muistojuhla, jota vietetään 1.–2. marraskuuta samaan aikaan suomalaisen pyhäinpäivän kanssa. Meksikolaisille juhla on merkittävä ja siihen valmistaudutaan usein pitkin vuotta.

– Siinä missä suomalainen pyhäinpäivä on rauhallinen ja hiljainen, Meksikossa vainajia muistetaan äänekkäästi ja riehakkaasti. Kuolleiden päivä on iloinen juhla, Gil Villa kertoo.

Kuolleiden päivää juhlietaan Meksikossa näyttävästi, vaikka osassa maata monet perinteet ovat jo häviämässä. Esimerkiksi Pohjois-Meksikossa on jo yleistä juhlaa amerikkalaista halloweenia kuolleiden päivän sijaan.

Kuolleiden päivä muistuttaa paitsi luopumisesta ja kuoleman välttämättömyydestä, myös elämänilosta. Juhlaviikolla perheet kokoontuvat yhteen, vainajien haudat puhdistetaan ja koristellaan. Usein haudoilla vietetään koko yö juhlien, syöden ja tanssien.

Värikkäitä kuolleiden päivän alttareita rakennetaan koteihin, työpaikoille, kouluun ja julkisiin tiloihin. Alttaarit koristellaan vainajien kuvilla, kynttilöillä sekä vainajille tärkeillä tavaroilla ja ruuilla. Kuolleiden päivään liittyvän uskomuksen mukaan vainajien sielu saapuu nälkäisenä ja janoisena käymään Kuolleiden laaksosta sukulaisten ja ystävien luona marraskuun ensimmäisen ja toisen päivän yönä.

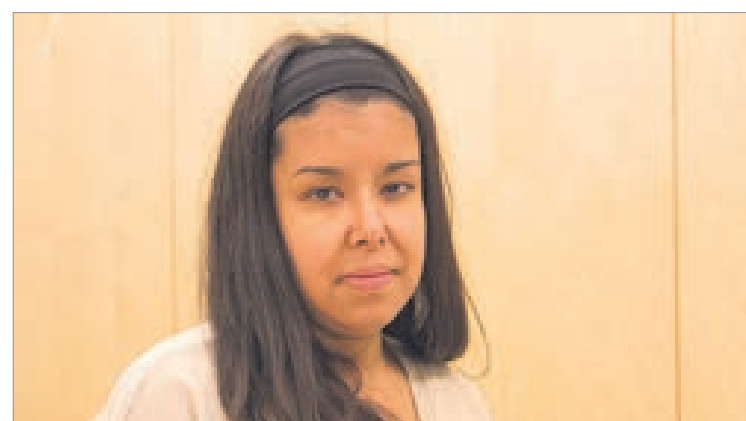
Kuolleiden päivän symboli on satiirinen Catrina-luuranko, joka näkyy katukuvassa monin tavoin. Sokerista valmistetaan myös pääkalloja, joiden otsaan on kirjoitettu saajan nimi.

– Catrina-hahmo esiintyi ensimmäisen kerran José Guadalupe Posadasin piirtämässä sarjakuvassa. Siitä lähtien se on ollut kuolleiden päivän tärkeä ja hauska symboli. Catrina viesti on, että kuolema koskettaa meitä kaikkia – niin köyhiä kuin rikkaita, Gil Villa sanoo.

Karnevalistinen juhlinta sekä kuolleiden päivään liittyvä pääkallio-symboliikka voi suomalaisista tuntua oudolta ja epäsovialtakin tavalta muistaa vainajia, mutta kuten muuhunkin elämään, myös kuolemaan meksikolaiset suhtautuvat rennosti, Gil Villa muistuttaa.

– Kaikki ihmiset pelkäävät kuolemaa, mutta meksikolaisilla on tapana tehdä pilaa kaikesta siitä, mitä emme ymmärrä ja mitä emme voi hallita. Kuolema on kuin mörkö pimeässä komerossa. Mitä enemmän siitä puhuu, sitä pienemmäksi pelko muuttuu. Kuolema ei voi tehdä minulle mitään niin kauan kuin elän, Evelyn Gil Villa toteaa.

– Kuoleman päivän juhlinta auttaa tuttumaan ajatukseen, että jonaikin päivänä meistä jokainen kuolee. Sillä välin kuolema on vain osa elämää. Pelkään kuolemaa, mutta haluan myös nauttia elämästä niin kauan kuin voin.

Kansalaisopistossa espanjaa opettava Evelyn Gil Villa muutti Suomeen kymmenen vuotta sitten. Kuolleiden päivä muistuttaa meksikolaisista juurista.

Tiesitkö?

Kuolleiden päivä – Día de los Muertos

■ Kuolleiden päivää eli vainajien muistojuhlaa vietetään Meksikossa 1.–2.11. Suomessa pyhäinpäivä on tänä vuonna 31.10.

■ Meksikolaisen muistojuhlan juuret ovat vanhojen intiaanikansojen rituaaleissa. Espanjalaisen saapuessa Amerikkaan juhlaan yhdistyi perinteitä katolisesta pyhäinpäivän vietosta.

■ Kuolleiden päivä on iloinen ja riehakas juhla, jonka hauska ja satiirinen symboli on Catrina-luuranko.

■ Kuolleiden päivän aattona perheet puhdistavat ja koristelevat läheistensä haudat. Joissakin osissa Meksikoa haudoilla vietetään koko yö syöden, juoden ja juhlien.

■ Monet rakentavat kotiin alttarin, joka koristellaan muun muassa vainajien kuvilla, kukilla, kynttilöillä sekä vainajalle tärkeillä tavaroilla ja lempiruuilla.

■ Kuolleiden päivän erikoisherkuja ovat kuolleiden leipä sekä sokerista valmistetut pääkallot.

Jyväskylän Kansalaisopistossa espanjaa opettava Gil Villa haluaa vaalia meksikolaisia perinteitä myös Suomessa. Vuosi sitten Gil Villa oli kokoamassa kuoleman päivän alttaria Monikulttuurikeskus Glorianaan.

– Kotona alttarille ei ole tilaa, mutta aina tilaisuuden tullen yritän rakentaa alttarin paikkaan, jossa kaikki muutkin voivat nähdä sen.

Kuolleiden päivään Gil Villa valmistautuu paitsi leipomalla kuolleiden leipää myös kirjoittamalla runoja. Kuolemasta kertovat calaveritas-runot kuuluvat osana juhlaan.

Lapsuudesta Gil Villan mieleen ovat jääneet erityisesti kaikki ne herkulliset ruuat, joita kuolleiden päivää varten valmistettiin. Vahvemman merkityksen juhla sai isän äidin kuoleman jälkeen Gil Villan ollessa 12-vuotias. Kuolleiden päivänä Gil Villa syyttää kynttilän isomummin muistoksi.

Iloisia värejä, lämpimiä sukkiä. Huhtasuon alue seurakunnan diakoni Elina Vepsäläinen esittelee syksyn sukkasatoa, jota seurakuntalaiset ovat neuloneet joululahjoiksi. Jos sukkiä ja lapasten neulominen kiinnostaa, lankoja voi hakea Huhtasuon kirkosta.

Kuusi neulojaa kadunkulmaa kohti

■ NAANTALIN MATKAILU teksti

Naantaliin vuonna 1443 perustetun birgittalaisluostarin nunnat opettivat naantalilaisille sukan neulomisen taidon, kantapäineen kaikkineen. Sukilla oli kysyntää Tukholmaa, Tallinnaa ja Pietaria myöten.

Kaupunginisät velvoittivat naantalilaisia neulomaan sukkiä kaupungin eduksi. Kun kadunkulmiin alkoi kertyä kudontarinkejä, piti tehokkuutta parantaa. Niinpä neulojien määrä kadunkulmaa kohti rajattiin virallisella määräyksellä kuuteen, jotta työ ei olisi mennyt rupatteluksi. Sukkiä neulottiin parhaimmillaan 25 000 paria vuodessa, ja neulojia kyseltiin opettajiksi ympäri Suomea.

Lankalahjoitus muuttuu sukiksi ja lapasiksi Huhtasuolla

Diakoni Elina Vepsäläisen työhuoneen pöytä on kukkuroillaan villasukkiä. Niitä on tarkoitus jakaa Huhtasuon alueen diakonia-asiakkaille, kun pakkasen alkaa nipistellä varpaista.

■ KAARINA HEISKANEN teksti ja kuva

Huhtasuolla neulotaan lahjoitus-sukkiä. Kampanja sai alkunsa lankalahjoituksesta.

– Saimme lahjoituksena lankoja, ja aloin kysellä halukkaita neulojia, jotka voisivat valmistaa lahjalansukkiä, niitä tulee eri puolilta kaupunkia, sähköpostissa tulee kyseilyitä, vieläkö neuleita tarvitaan.

– En edes tiedä, ketkä kaikki näitä ovat tehneet! Sunnuntaina messun jälkeen kirkolle oli jätetty sukkiä, niitä tulee eri puolilta kaupunkia, sähköpostissa tulee kyseilyitä, vieläkö neuleita tarvitaan.

– En edes tiedä, ketkä kaikki näitä ovat tehneet! Sunnuntaina messun jälkeen kirkolle oli jätetty sukkiä, niitä tulee eri puolilta kaupunkia, sähköpostissa tulee kyseilyitä, vieläkö neuleita tarvitaan.

– Vaikka sata sukkiä saa jouluun mennessä tulla, isoja ja pieniä. Lapasiakin kaivataan.

Lahjoituslankoja on vielä jäljellä, ja niitä voi käydä Huhtasuon kirkolta hakemassa, jos omat varastot ovat hvenneet.

Lämpöisille neuleille on tarvetta. Sukkiä tullaan jakamaan Huhtasuon ruokailloissa ja diakoniatäilytyksissä kävijöille.

Vaan entä sukan kantapäätä – liikeneekö diakonilta neuvoa siihen? – En osaa neuvoa, mutta voin ehkä löytää ihmisen, joka osaa. Ja onhan ohjeita netissäkin.

Huhtasuolainen **Vuokko Honkamäki**kin tarkisti sukan kantapään silmukkamäärät netistä,

vaikka neulominen onkin äidinperintönä tuttua.

– Haluan osallistua mielekkäiseen vapaaehtoistyöhön. Huhtasuolla asuu paljon pienituloisia lapsiperheitä, ja lupaan neuloa jouluun mennessä useampia sukkapareja varsinkin lapsille.

Honkamäki on Huhtasuon alue seurakunnan alueneuvoston jäsen. Moni muukin alueneuvoston jäsen osallistuu erilaisiin vapaaehtoistehäviin, niin jumalanpalvelusavustajina kuin turvapaikanhakijoiden parissa Kangasvuodessa.

Huhtasuon alue seurakunnan diakonia on avustanut kuluvan vuoden aikana ihmisiä antamalla ta-

loudellista apua yli 10 000 euroa.

– Diakoniatäilytyksessä voimme auttaa taloudellisesti pienillä summilla. Ensin tarkistamme yhdessä, että asiakas on saanut Kelan ja sosiaalitoimen avustukset, jotka kuuluvat hänelle. Lisäksi meille voi tulla keskustelemaan, jos on vaikeuksia, joiden kanssa elämiseen tarvitsee tukea ja kannattelua.

Diakoni tietää, että monen elämä on välillä niukoissa kantimissa.

– Saattaa olla, että kaapissa ei ole ollut kahteen viikkoon kunnon ruokaa, Elina Vepsäläinen sanoo.

Elämän leipä, joka toimii kirkon läheisyydessä, jakaa kaupasta saatua ruokaa. Myös diakoniatöimiston kaapissa on pieni hätäapu eli

kauppojen lahjoittamia kuivaelintarvikkeita.

Diakonian vapaaehtoiset ovat tärkeitä Huhtasuolla. He osallistuvat erilaisiin tempauksiin kuten Yhteisvastuukeräykseen ja käyvät tervehdimässä yksin asuvia ikäihmisiä.

Huhtasuon ”brändi” ovat ruokaillat. Vapaaehtoiset ja kuntouttavaan työtoimintaan osallistuvat valmistavat ruoan. Illat ovat keski- viikkoisin, ja niissä käy noin sata ruokailijaa. Ateria maksaa aikuiselta euron ja lapselta 50 senttiä.

– Iltojen ohjelmaan kuuluu hartaus ja laulut. Ihmiset tykkäävät olla siellä, he saavat sekä hengen ravintoa että oikeaa ruokaa.

Elämästä

Diakonia kutsui auttamaan muita

■ SIRPA KOIVISTO teksti ja kuva

Olen **Iina Neijonen**, 24-vuotias diakoniopiskelija. Opintoni ovat jo niin pitkällä, että uskon valmistuvani diakoni-lähetyssehteeriksi viimeistään ensi syksynä.

Diakoniksi opiskeleminen on ollut pitkän harkinnan tulos. Minulla on jo pohjalla sosionomin koulutus. Vasta sosionomikoulutuksen myötä minulle selvisi, että jos haluan työskennellä kirkon piirissä, voin kouluttautua diakoniksi.

Sosionomin opintoihin kuului

harjoittelujakso, jonka suoritin Helsingin kansainvälisessä seurakunnassa maahanmuuttajien parissa. Siinä vaiheessa tiesin, että diakonia on minun juttuni.

Auttamistyö on ollut jo pitkään se, mitä haluan tehdä. Olen kasvanut tavallisessa luterilaisessa perheessä, jossa usko on ollut luontevasti läsnä. Olen käynyt lapsena jumalanpalveluksissa ja saanut kristillisen kasvatuksen. Uskosta on voinut kotona puhua aina avoimesti. Olen kasvanut uskossa, ja se on ollut paras mahdollinen lähtökohta elämään.

Halu auttaa muita ihmisiä nousee kristillisestä perusajuksesta, että kuten Kristus tuli palvelemaan ihmisiä, tulee meidänkin palvella toisiamme. Diakonia on minun tehtäväni, sillä jos tekisin jotakin muuta, se ei tuntuisi oikealta.

Suoritan parhaillaan diakoniaopintoihini kuuluvaa kymmenen viikon harjoittelujaksoa Jyväskylän seurakunnassa. Jakson aikana pääsen tutustumaan monipuolisesti diakoniatyön arkeen. Minusta diakonin työ on mielenkiintoista ja sitä voi tehdä niin monella tavalla.

Uskon, että kirkossa tehdään tulevaisuudessa entistä enemmän töitä maahanmuuttajien kanssa. Tässä suhteessa seurakuntien pitäisi olla entistä avoimempia ja vastaanottavaisempia. Diakoniatyössä näkyvät varmasti myös taloudelliset ongelmat pätkätöiden ja irtisanomisten lisääntyessä.

Olen kiinnostunut myös kansainvälisistä asioista. Kävin Suomen Lähetysseuran esilähetyskoulutuksen viime vuonna. Sain perehtyä kurssilla lähetystyöhön ja kansainvälisyyteen.

Iina Neijonen

Uskossa kasvaminen on ollut paras lähtökohta elämään, sanoo diakoni-lähetyssehteeriksi opiskelija Iina Neijonen.